

Пейо Яворов
Есенни мотиви

I

Повя горняка през полята,
залюшна дървесата –
и от настръхналите клони
листа увехнали отрони.

Горняка разпиля листата
далеко из полята:
стоят самотно черни стволи
и скръбно махатвейки голи...

II

Денем призраци мъгливи,
нощем тъмни тъмноти,
пъплят облаци дъждливи
в поднебесни висоти.

Дух на вглъхнало мъртвило
сред природата немей;
и в гърди сърце унило
сякаш мъртво – леденей...

III

Духна вятър от усои
и небето проясни,
ширнаха се без граница
тъмноодри висини.

И звездите към земята
гледат с уплах и тъга:
те едвам я разпознават –
кална, дрипава сега.

IV

Безмълвна нощ и адски мрак...
И нигде звук, и нигде зрак:
почти допират до земята,

тѝй ниско тегнат небесата.

Духът страдае притеснен,
умът блуждае ослепен...
О, боже, дай една звезда –
и глас, макар на ношна птица!

V

Не млъква вой – стихийна буна!
Не млъква зимната фъртуна,
по-ненадејна всеки час:
ту забърбори тя плачливо,
ту прихне јдно заканливо,
ту чак в небе извие глас...

И струва ми се, че не хала
бездјнно гърло е продрала
и вѝн лудее с бјсна мош:
но че притиснат от бедите,
цял свят си е надул гърдите
и стене н тая адска нош...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7062>]